

OWEN SCHUMACHER

Owen Schumacher is acteur, schrijver en fotograaf. In deze rubriek vertelt hij maandelijks het verhaal achter een van zijn foto's.
owenschumacher.nl
Instagram: @schumacherowen

Zen zijn

Hij zei
"I see you use a
Leica." In zijn
stem klonk enige
bewondering
en ik was volledig
verbouwereerd.

Je wordt als fotograaf permanent lekker gemaakt met nieuwe spulletjes en nieuwe techniek. Nu nog meer pixels! Nog snellere autofocus met nog meer focuspunten! Ook dit blad maakt mensen lekker met die pixelporno. Prachtige plaatjes van krachtige camera's, maar maak je er nu echt betere foto's mee?

De meeste professionele fotografen die ik deze vraag wel eens heb voorgelegd, zeggen dat ze het liefst werken met een camera die doet wat ze willen. De techniek mag niet in de weg zitten. "Mijn zwager heeft een duurder apparaat dan ik en meer lenzen, maar hij maakt er geen betere foto's mee. Als je het niet ziet, kan geen apparaat het voor je vastleggen," zei er een. En dat is natuurlijk zo. Ik ben tevreden met mijn kleine apparaatje. Ik val er niet mee op en hij is compact genoeg om hem wel altijd mee te nemen.

En toch. Soms fantaseer je over de mogelijkheden die al die extra opties en betere lenzen zouden kunnen bieden. Terwijl ik gewoon tevreden zou moeten zijn met wat ik heb.

Daarom was ik zo blij toen ik deze man zag. Ik stond, zoals wel vaker, te posten bij een achtergrond, het decor. Ik hoopte dat er iets zou gebeuren voor de letters *Colour*.

Iemand in zwart-wit of juist buitenissig gekleed. Ik stond eigenlijk naar links te kijken toen deze monnik in zijn oranje gewaad aan de andere kant verscheen. Een cadeautje! En dan hing er ook nog eens een camera op zijn buik. Een analoge Rolleiflex. Gewoon rustig van boven inkijken, één keer

klikken en later terugzien of je foto gelukt is. Hoe zen kun je zijn!

Ik drukte af en was gelukkig met wat ik zag. Maar de monnik had me aan het werk gezien en kwam op me af. Ik wist niet of boeddhistische monniken bijzonder gesteld zijn op hun privacy en liever niet gefotografeerd wilden worden, maar dan vond ik het weer wat raar dat hij zelf met een camera rondliep. Hij zei: "I see you use a Leica." In zijn stem klonk enige bewondering en ik was volledig verbouwereerd. Dat had ik niet aan zien komen. Ik had die opmerking niet verwacht van iemand die geacht wordt om elke vorm van eigenaardigheid af te zweren en het normale wereldse leven achter zich te laten. Hoewel ik best trots ben op mijn camera is het wel een prijzige en met een zeker *snob appeal*, dus begon ik in het Engels wat tegen te sputteren dat zo'n analoog ding als hij had toch ook wel zijn voordelen had. Dat je daarmee toch bewuster ging fotograferen. Maar hij onderbrak me terwijl hij van onder zijn gewaad nóg een camera tevoorschijn toverde. "I have Leica too," zei hij. En hij liet me zijn Leica M9 zien. Stomverbaasd gaf ik hem een compliment terwijl hij zijn toestel opborg. Hij wandelde verder, op zoek naar een foto in Amsterdam.

Wat was dit voor moderne monnik? Pas toen ik thuis was en zijn foto op mijn scherm bekeek, zag ik dat hij ook aan het shoppen was geweest. Aan zijn arm hangt een tasje en gelukkig had ik genoeg megapixels om in te kunnen zoomen. Op het tasje staat: *The future is here*. Hij was een monnik van de toekomst. ●

